

Priredio vlč. Dražen Radigović

JESU LI OZDRAVLJENJA DANAS POTREBNA?

Mnogi danas postavljaju upravo to pitanje. Neki misle da su važna, dok drugi imaju mišljenje da su sporedna za našu vjeru. Što je od svega toga istina i koji je ispravan stav i pogled pokušat ćemo objasniti u ovom članku koristeći se iskustvima istaknutog katoličkog karizmatika o.Emiliena Tardifa.

Kad govorimo o ozdravljenju, treba razumjeti da postoje tri tipa bolesti i svaki od njih zahtijeva posebnu molitvu za svoje ozdravljenje.

1. **Tjelesna bolest** prouzročena brojnim uzrocima zahtijeva jednostavnu molitvu za fizičko ozdravljenje.

2. **Bolest srca** prouzročena čuvstvenom povredom traži molitvu za nutarnje ozdravljenje.

3. **Bolest duha** je plod grijeha. Isus je ozdravlja po vjeri i obraćenju.

Ovdje je važno razumjeti da ljudsko biće, makar je sastavljeno od tijela, duše i duha, ono je jedno i nedjeljivo. No, tijelo, duša i duh su povezani na razinama koje se ne može točno odrediti. Ali oni uvijek ovise jedan o drugom.

Prije nego što pođemo do primjera i objašnjenja oca Tardifa, odgovorimo sada na pitanje s naslova: jesu li ozdravljenja danas potrebna? Rekli smo već da neki misle da su važna, dok drugi smatraju da ozdravljenja i sama karizma ozdravljenja nije bitna, nego da iznad svega treba biti ljubav. O. Tardif je dao divno obrazloženje: "Ja držim da to razlikovanje "bitno-spoedno" ne nalazimo u Novom Zavjetu. Umjesto da pravimo razlike, radije bismo se morali zapitati: "želi li Bog ozdraviti svoju djecu?" Što se tiče činjenice da je ljubav najveća karizma, potpuno se slažem, ali tko može zanjekati da je ozdravljanje divno sredstvo po kojemu se očituje ljubav prema onima koji trpe? Ljubav nije apstraktna, nego konkretna kao jedna ozdravljena osoba. Dar ozdravljanja je u temelju dar ljubavi. U evanđeljima 40 puta se pojavljuje glagol "ozdraviti" i još uz to u dvanaestak prigoda glagol koji redovito prevodimo sa "spasiti", a koji također znači "ozdraviti". To znači da čin "spasavanja" ujedno uključuje i čin "ozdravljanja". Npr. – "Ohrabri se kćeri! Tvoja te vjera spasila!" I žena ozdravi istog časa."(Mt9,22).

Zanimljivo da u četvrtom evanđelju Ivan ne govori o čudesima i ozdravljenjima, nego o "znamenjima" (znakovima). Znak nas uvijek upućuje na ono što označuje. Pa, kao što nam dim očituje postojanje vatre, tako nam jedno čudo ili ozdravljenje označuje da tog časa tu Bog djeluje i spasava. To su vidljivi znakovi nevidljivog Božjeg djelovanja.

Ozdravljenja su reflektori koji nam označuju:

1. Da Isus i danas živi i da ima istu moć kao u Samariji i Galileji za ozdravljanje bolesnika.
2. Da nas Bog ljubi i hoće cjelovito spasenje čovjeka, njegova tijela i njegove duše.

3. Da je Isus Mesija. Kada su učenici Ivana Krstitelja išli pitati Isusa da li je on Mesija, On nije odgovorio riječima nego je počeo ozdravljati bolesnike. Često se odbacuju čudesa i ozdravljenja, jer oni također uključuju prihvaćanje Isusa i njegovih zahtjeva. Jer prihvatiti znakove znači priznati ono što oni označuju. Zbog toga ih se niječe." Tako o. Emilien Tardif.

Moramo razumjeti da sva ozdravljenja koja Gospodin danas čini nisu čudesa. O čudu naime govorimo onda kada se radi o ozdravljenju koje medicinska znanost ne može postići, a koje Gospodin ipak čini. U slučajevima kada Gospodin ubrzava proces ozdravljenja, koje bi se inače moglo postići operacijom, odmorom ili nekim drugim sredstvom, govorimo jednostavno o "ozdravljenju".

Otac Tardif donosi svjedočanstvo čudesnog ozdravljenja jedne žene koja je ovako napisala: "Trpjela sam od reumatičnog artritisa. To nije bolest koju se može zamijeniti sa artritismom ili reumatizmom, bolestima koje su vlastite osobama određene dobi, ali bez teških posljedica. Reumatičnom artritisu nepoznat je uzrok i ne zna se kako ga liječiti. On napada zglobove uzrokujući velike boli koje organizam teško podnosi. Tijelo osobe se ukružuje, deformira i završava na kolicima. To je započelo prošlog listopada s bolovima u gležnjima, koljenima i ručnim zglobovima s jednom općom izmorenošću. Mислеći da to nije teško, otišla sam k liječniku koji mi je dao učiniti analize koje su otkrile artritis. Laboratorij mi je preporučio da idem u Sjedinjene Američke Države na liječenje. U centru za artritis u kojem sam bila liječena, veoma sam bila impresionirana različitim fazama bolesti. Liječnik A. Portuondo, specijalista, potvrdio je dijagnozu i rekao mi da je ova bolest neizlječiva. On može jedino zaustaviti njezino napredovanje pomoću soli od zlata. Lijek ima negativnih posljedica: pojavio mi se osip po čitavom tijelu, izgubila sam kosu i nokte s nogu. Moj postotak crvenih i bijelih krvnih zrnaca je postao nenormalan. Tada je došao u Paraguay otac E. Tardif. Prvi put sam ga slušala u crkvi sv. Alfonsa. U času ozdravljenja osjetila sam kao da će moje srce eksplodirati. Ono je tako jako lupalo da sam čula njegove kucaje. Drugi put sam ga slušala u crkvi u Colonel Oviedo. Ponovno, u času molitve za ozdravljenje, osjetila sam drhtanje u čitavom tijelu. Otac Tardif je rekao da tog časa dvije žene koje imaju artritis dobivaju zdravlje i rekao im je neka kleknu. U stvari, ja nisam imala odvažnosti da to učinim jer nisam bila uvjerena da se radi o meni i nisam vjerovala u ovaj način ozdravljanja, možda zbog pomanjkanja vjere. Išla sam i na treću misu. Tada su moji bolovi nestali i nisam više uzimala lijekove. Moja majka pripominje, da je otac E. Tardif na dan svoga odlaska i na aerodromu, zajedno s ocem A. Carom ponovno molio za ozdravljenje nada mnom. Završavajući molitvu rekao mi je: "Ne govori više: 'Ja imam artritis', nego: 'Ja sam imala', jer si ozdravljena,." Moji su bolovi prestali i više nisam uzimala lijekove (a bila sam došla do količine od 12 ascriptina dnevno i sedmične injekcije soli od zlata). Obavila sam analize i vidjela da sam stvarno ozdravila. Liječnik N. Breuer, dobar vjernik, koji vodi brigu o meni, reče mi: "**Treba dozvoliti da iznad znanosti ima Netko veći od svega, kojemu ništa nije nemoguće**". Liječnici su mi rekli da onaj koji boluje od ove bolesti, nikada, pa ni u slučaju njegova ozdravljenja, ne izgubi biljeg koji ostaje kroz čitav život, to jest artritesta. To je kao i s bolesnikom koji je imao infarkt, kojemu uvijek ostaju ožiljci na srcu. Što se mene tiče, ja nemam više tragova artritesta. Jedino tumačenje toga je čudo Božje." (Marie Therese Galeans de Baez).

Oni koji misle da su ozdravljenja nešto površno u Isusovoj službi, potpuno se varaju. Oni koji drže da danas nisu potrebna ozdravljenja i da je bitno naviještati Evanđelje, zaboravljaju Isusovu pastoralnu metodu. Mi planiramo i tražimo tisuću načina da privučemo ljude, koji sve manje i manje dolaze u crkvu. Organiziramo svečanosti, koncerte, susrete itd ..., a rezultati su bijedni. Isus je ozdravljao bolesnike i ljudi su dolazili u masi. Tako brojni da je katkada trebalo spustiti uzete kroz krov Petrove kuće, jer nije bilo načina da se prođe kroz

mnoštvo. Danas se isto tako događa. Kada Isus ozdravlja bolesnike, tada dolaze mnoštva, mnoštva koja ne mogu stati ni na stadion i tada im mi naviještamo kraljevstvo Božje. Posljedice mnogo nadilaze sama fizička ozdravljenja. Budući da znakovi Božje moći nisu tek jedna predstava, oni djelotvorno pomažu obnovu života vjere. To nam svjedoči i pismo nadbiskupa iz Tahitija upućeno provincijalu oca Tardifa:

"Poštovani Oče,

odsutan iz biskupije za čitavo vrijeme boravka oca Tardifa od 21. listopada do 14. studenog, ustanovio sam pri svom povratku promjenu koju dugujemo njegovom prolazu. Ne mislim ponavljati ono što vam je već opisao moj subrat P. Hubert, nego vam želim jednostavno reći:

1. Broj nedjeljnih polaznika se je znatno povećao na misi,
2. Stvorilo se neko određeno ekumensko ozračje,
3. Duhovni život svugdje se rađa ili preporada,
4. Bilo je značajnih obraćenja i vrlo brojnih ispovijedi,
5. Kler, redovnice, braća --- posebno hvale propovijedanje p. Tardifa,
6. Pripreme za brak će dozvoliti da se srede mnoge nezakonite veze i sigurno donijeti obnovu obiteljskog života.

Nikad biskupija nije doživjela takav polet vjere, a imali smo 2 sinode, jednu apostolsku reviziju, misije koje su zadnjih 15 godina vodili izvrsni svećenici... doživjeli smo velike vjerske svečanosti... ali nijedan rezultat tako obiman i dubok koji bi se mogao usporediti s ovim."

(Michel Coopenrath, nadbiskup

Papete)

Dostatno je navesti samo jedan primjer, od tisuću njih što su se dogodili na Tahitima. Za vrijeme mise za bolesnike, jedan je slijepac počeo plakati i dok je brisao suze vid mu se počeo vraćati. Susrevši Isusa, Svjetlo svijeta, zadobio je opet svjetlo u svojim očima. To je ostavilo dubok utisak na Gabiloua, glasovitog pjevača Pacifika, koji je dobio drugu nagradu Eurovizije, i on se je upisao za drugi seminar Obnove, za vrijeme kojeg se je pokajao, ispovjedio i pričestio. U završnoj misi dao je svjedočanstvo govoreći: "Ovdje je bilo mnogo ozdravljenja, ali najveće sam primio ja, jer me je Gospodin duhovno ozdravio. Već je 16 godina kako sam se udaljio od kršćanskog života i sakramenata, ali me je za vrijeme ovog seminara Isus našao i odsad želim živjeti i pjevati samo za njega." On je ponovio svoje svjedočanstvo na televiziji i kasnije na stadionu pred 20 000 osoba. Danas evangelizira preko karizmatičkih pjesama, obraćajući se mladima. Isus je također Gospodar pjevača i umjetnika.

Ozdravljenja imaju sasvim jasan cilj, o kojem trebamo voditi računa. Nadbiskup Brazzavillea je 7.10.1983. god. napisao sljedeće pismo svim zajednicama svoje biskupije:

"Bili smo vrlo zadovoljni propovijedanjem oca Tardifa koji je obradio temu stote obljetnice evangelizacije Konga: obnova vjere. Njegove su propovijedi često bile praćene duhovnim, moralnim i fizičkim ozdravljenjima. Najneobičniji prizor bio je vidjeti kako za vrijeme

molitve bolesnici ozdravljaju, uzeti hodaju, nijemi govore. To je bilo oživljavanje prvotne Crkve s Isusom. ***Ali neka nitko ne zaboravi svrhu ovih čudesnih Isusovih znakova. to su svjedočanstva koja trebaju razbuditi vjeru onih koji ne vjeruju i ojačati vjeru vjernika.*** Otac Tardif nam je propovijedao evanđelje istine a ne laži. Vidjeti te znakove a ne vjerovati, to je ono što Isus naziva "griehom protiv Duha Svetoga", jer se odbija vidjeti Istinu ... što je vrlo teška stvar."

(Msgr. Barthelemy Batantu, nadbiskup Brazzaville-a)

Nakon ovakvih predivnih svjedočanstava i osvrta dvojice nadbiskupa, hoćemo li se još pitati: ***jesu li nam ozdravljenja danas potrebna???***

Neka nam Bog otvori srce da primimo Njegovu ljubav i zdravlje koje nam želi dati.